

Scharling: At det Parti, hvortil jeg hører, ikke ønskede nogen Forsættelse af de provisoriske Tilstande, have vi tilstrækkelig godtgjort ved at gaa ind paa det Forlig, som blev afsluttet i Fjor netop med det Formaal for Øje at bringe disse Tilstande til at ophøre, og at vi heller ikke have noget Ansættelse om at genoptage de provisoriske Tilstande, turde tilstrækkelig fremgaa af den Rigsdagsbeslutning, som vi i Fjor ikke blot vare med til at vedtage, men ogsaa til at indbringe her i Salen. Efter dette Synspunkt vil det være klart, at vi ikke have nogen som helst Grund til at tilbagevise Bestræbelser for at træffe saadanne Forsatningsbestemmelser, som kunne sikre Vedtagelsen af en regelmæssig Finanslov hvert Aar. Tværtimod, vi maa være tilbøjelige til at tilbyde vor Medvirksomhed til Forhandlinger om ethvert saadant Forsøg, som fremkommer. Men samtidig dermed maa jeg for mit Vedkommende udtale ganske den samme Tvivl, som udtaltes af den foregaaende ærede Taler, nemlig om det Tidspunkt just er det rette til at optage saadanne Forhandlinger. Efter min Formening er Tiden hertil langt fra kommen endnu. Jeg tror, at Gennemførelsen af saadanne Forsatningsbestemmelser vil kræve Indrømmelser fra begge Ting, som disse vistnok endnu næppe i Øjeblikket ere tilbøjelige til at gøre. Jeg tror overhovedet, at først naar det har vist sig, ikke blot i et enkelt Aar, at der hos begge Ting er en aldeles bestemt Vilje til at overvinde de Vanskeligheder, som i Øjeblikket kunne stille sig for Vedtagelsen af regelmæssige Finanslove, jaaledes at de trods saadanne Vanskeligheder, trods Uenighed og Divergens mellem Tingene dog komme i Stand — først da vil Tiden være kommen til her at optage Spørgsmaalet om endelige Forsatningsbestemmelser, som bestemt sikre en saadan aarlig Finanslovsvedtagelse. Jeg tror i hvert Tilfælde, at det Forsøg, der er gjort i det foreliggende Forslag, næppe vil føre til det tilsigtede Resultat, hvad da ogsaa, som den foregaaende ærede Taler henlydte til, de i Pressen fremkomne Bedømmelser af Forslaget have tydet paa. — Jeg skal ikke — og jeg kan ogsaa for saa vidt henholde mig til, hvad den foregaaende ærede Taler sagde — komme dybere ind paa Forslaget, men jeg tror dog, at det er rigtigst, naar et saadant Forslag forelægges, da i al Northed at pege paa de Forhold og Omstændigheder, som formentlig, for at bruge et Udtryk af den forrige ærede Taler, gøre denne Vej usarbar.

Den ærede Forslagsstiller har søgt at flaa en forsvarlig Bom for alle provisoriske Finanslove i sin § 1, men samtidig dermed

udtalte han i sit Foredrag, da han fremsatte Forslaget, at dermed var ikke udelukket Love om Sværskættelsen af Foranstaltninger, der krævede Pengendgifter. Jeg tror, at allerede her er et meget svagt Punkt i Forslaget. Det vil altid være et meget omvitteligt Spørgsmaal, hvorvidt en Lov om en Foranstaltning, der kræver Pengendgifter, kan siges at være en finansiel Lov eller ikke. Jeg tror, at selv med det Syn, som den ærede Forslagsstiller syntes at have paa § 1, vil der kunne blive rig Anledning til Tvivl om, hvorvidt en eventuel provisorisk Lov maa siges at være i Strid med denne Grundlovsbestemmelse eller ikke. Jeg vil tage et Par Eksempler, der faktisk have foreligget. Hvorvidt vil en provisorisk Lov om Anskaffelsen af en ny Dampfærge være i Strid med denne Bestemmelse i § 1? Hvorvidt vil en Lov om Oprettelsen af en ny Jernbanestation være i Strid med den? Hvorvidt vil overhovedet Foranstaltninger, selv om de ikke træde frem i Lovsform, naar de dog medføre Anvendelsen af ubevilgede Penge, være i Strid med § 1 og paadrage det Ansvar, der nærmere præciseres gennem Ministeransvarlighedsloven? Jeg tror, at man overhovedet gør sig en Illusion, dersom man mener, at man fuldstændig kan standse og lukke for alle ekstraordinære og, om man vil, mindre regelmæssige Foranstaltninger paa det finansielle Omraade, uden at man derved binder Administrationen i saa stramme Baaend, at den ikke kan føres paa forsvarlig Maade. Det er jo givet, at der efter mangeaarig Praksis stadig aarlig afholdes Udgifter, som ingen Himmel have i Finansloven, ja ikke en Gang i en Tillægsbevillingslov, for saa vidt som de afholdes paa forventet Tillægsbevilling. Yderligere er det givet, at der hvert Aar foreligger en Række af større eller mindre Overstridelser paa Finansloven, som Statsrevisionen i sin Betænkning er enig om at indstille til Godkendelse, fordi de have været nødvendige eller i alt Fald saa vel begrundede, at det vilde være urimeligt at rejse Ansvar i den Anledning. Jeg tror, at det vil være ganske umuligt at hindre den Slags Foranstaltninger ved nogen som helst Forsatningsbestemmelse, og kunde man det, tror jeg ogsaa, at det vilde være til stor Skade for vort hele offentlige Liv. Der maa i Forholdet mellem Regering og Rigsdag bestaa et vist Tillidsforhold, det maa der bestaa mellem enhver Regering og enhver Rigsdag. Jeg mener selvfølgelig ikke dermed, at Regeringen netop skal være i Besiddelse af begge Ting politiske Tillid allerede af den Grund, at det ofte vil vise sig umuligt at have